

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΑΪΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Όχι, μικρούλα μου.
— Σας ευχαριστώ, κυρία κόρησα.
— Ναι, παιδί μου, σου είπα την αλήθεια, δεν πιστεύω στα λόγια του κόσμου, δεν δίνω σημασία στις κακογλωσσίες. Μά τι σημαίνει; Μήπως μ' αυτό θά εμποδίσουμε τη μονομαχία;

— Η Ίωάννα σκέφτηκε λίγο και είπε:
— Είναι σπίτι ο κ. Ίακωβος;
— Μάλιστα, άγνατη μου, σπίτι είναι.
— Έχετε κάτω το άμάξι σας;
— Ναι.
— Λοιπόν εμπρός... Έλατε μαζί μου. Θέλω να δω τον κ. Ίακωβο... Πρέπει να τον δω...
Και χωρίς να διστάση καθόλου σηκώθηκε άπάνω, φόρεσε το επαυφόρι της, κι έφριξε μία ματιά στον καθόφρο.
— Εμπρός... Εμπρός, κυρία, είτε μ' άνομοησία στην κ. ντέ Λέρν.

— Η κ. ντέ Λέρν σηκώθηκε και είπε άναποφάσιστα:
— Είναι σωστό αυτό;
— Ναι, ναι, πρέπει... Άς μη χάνουμε καιρό. Έλατε λοιπόν...

Μπήκαν ο' άμάξι κι' έφυγαν.
Η ώρα είχε περάσει πια.
Ο Ίακωβος είχε γυρίσει σπίτι του και καθόταν στο γραφείο του. Έγχαρε τις τελευταίες του επιστολές. Ίσως να έφρονιζόταν στη μονομαχία αυτή. Έπεσε συνεπώς η άποραχηρήση έδους άγαπούσε, να κανονίση κάθε του υπόθεση...

Έξαφνα είδε ν' άνοιξη ή πόρτα και να εισορήιά στο γραφείο του ή κ. Μωρεσκάν.
Η έμφάνισις αυτή, σέ τέτοιαν ώρα τον έκαμε νά σαστίση. Νόμιμος πώς τον γελούσαν τα μάτια του. Τινάχτηκε άπάνω τραχημόνος, συγχνημένος, νοιώθοντας δυνατό χτυποκάρι και φώναξε στην Ίωάννα:

— Α! Θεέ μου!... Θεέ μου!... Σεις έδω!... Είναι δυνατόν!... Τι θέλετε;... Γιατί ήρθατε; Γιατί;... Γιατί το κάματε αυτό...
— Τά έξρω όλα! Τοῦ άποκριθήκε ή Ίωάννα:
— Τι έξερετε;
— Πρόκειται να μονομαχήσετε αύριο με το σύζυγό μου. Το έμαθα και θέλησα να σας δω... Πήρα τη μητέρα σας και ήθελα...
— Τη μητέρα μου! Το έξερε ή μητέρα;
— Ναι, έξερε τά πάντα.
— Θεέ μου, τι λύπη, τι δυστυχία! Γιατί να της το πούνε;... Και σεις; Σεις, γιατί νάρθητε;... Τι ήρθατε να κάματε αυτό... φιλάτη μου;... Άν σας είδαν;... Τι θά πούν γι' αυτό; Θά σας κακολογήσουν και δεν το θέλω, δεν το θέλω γιατί... γιατί σας... εκτιμώ τόσο!...

— Δεν μ' ένδιαφέρει τι θά πη ό κόσμος Ίακωβε. Έπρεπε νάρθω να σας δω και ήθελα... Μή με μαλόνετε γι' αυτό ποΰκαμα... Ανηθήκε με... Άν έξερατε... άν έξερατε πόσο υποφέρω!...
Πραγματικώς ή κ. Μωρεσκάν βρισκότανε ο' άξιολύπητη κατάσταση. Ήταν κατάγλωμη, τά γόνάτια της έτρεμαν, τά μάτια της είχαν βουρκώσει... Μήν μοποθύντα πια νά συγκαρητηθή έπεσε σέ μία πολυτρόνια κι' άρχισε να κλαίη. Άνατοί λυγμοί συντάραζαν το ντελικάκι της κορμιάς.

Ο Ίακωβος άνησυχισε. Σηκώθηκε άπάνω, κάθισε κοντά της, της έπιασε το χέρι κι' άρχισε νά της μιλάη τρυφερά, μ' άγάπη, με συμπόνια:
— Καίμένο μου παιδί!... Φτώχη μου μικρούλα, μήν κλαίς πια. Άν ήξερες πόσο μου σπαράζει την καρδιά!... Ήσυχασε, παιδί μου, σέ παρακαλώ... Γέρισε σπίτι σου... Δεν πρέπει νά βρωάσαι. Αυτή ή μονομαχία πού σέ τρομάζει τόσο, δεν' θάχη δυσάρεστο άποτέλεσμα. Πιστεύε με, Ίωάννα. Είμαι κι' έγώ καλός έμποράμος, όσο κι' ο άνδρας σου. Δέ θά τον άφήσω βέβαια να με σκότωση, όσο κι' άν θά έπιθυμεί αυτό...
— Σέ μισεί τόσο πολύ, Ίακωβε!... Ω, άν ήξερες πόσο σέ μισεί!...

— Μήν είσαι υπερβολική, καλή μου φίλη... Πάψε να βρωάσαι. Δέν μονομαχώ για πρώτη φορά.
Μά ή συγκαρητης και ή ταραχή της κ. Μωρεσκάν ήταν μεγάλη, άσυγκράτητη. Μάλιστα προσπαθούσε νά την ήσυχάση ο Ίακωβος. Η δύστυχη κυρία έκλάιγε τώρα σάν μικρό παιδί, κυττάζοντας τον σά μάτια...
Ο Ίακωβος άνησυχούσε τρομερά. Άνησυχούσε γι'

αυτή, γιά τη γυναίκα πού τόσο άγαπούσε...
Άν ο Μωρεσκάν μάθαινε τη νυχτερινή της έπίσκεψη σπiti του θά γινόταν θηρίο. Προσπαθούσε λοιπόν, με κάθε τρόπο νά την καθυσχάση και νά την πείση νά γυρίση σπiti της. Της χείδισε τά χέρια και τής μιλούσε με φωνή συγχνημένη, με φωνή ποιότρεμη:

— Ίωάννα, φιλάτη μου, γύρισε σπiti. Μή θέλης να χάσω το θάρρος μου. Σέ παρακαλώ, σέ ίκετεύω, άκουσε με... Ίδες τη μητέρα μου, καθυσχάσε την, πές της νάχη θάρρος και τρέξε σπiti πριν άντιληφθούν πως βγήκες έξω. Θάταν άδύτηρο αυτό για σενα...
Η Ίωάννα σφόγγισε τά δάκρυά της, σηκώθηκε έπάνω, στάθηκε μπρός του, τον κυττάζε σά μάτια και του έλεγε:
— Ναι, έχετε δικηο, θά κάμω όπως μου λέτε... Ο Θεός να σάς βοηθήση, ό Θεός να σάς προσφυλάξη από κάθε κακό... Χαίρε Ίακωβε!

Έκαμε ένα βήμα, μά έξαφνα στάθηκε, γύρισε πάλι κοντά του και του ψιθύρισε βαθαία συγχνημένη:
— Πές μου πώς μ' άγαπάς!... Πές μου πώς μ' άγαπάς πολύ... παρά πολύ...

Ο Ίακωβος την έσφιξε στην άγκαλιά του και χαιδέοντας τά ώρτια της μαλλιά, τής ψιθύρισε με φωνή ποιότρεμη, φωνή σφουμμένη κ' υπόκοψη:
— Ναι, παιδί μου, ο' άγαπά!... Σ' άγαπά πολύ... Σέ λατρεύω!...

Η Ίωάννα άκούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του και του έλεγε:
— Φίλησέ με!... Φίλησέ το μέτωπό μου! Μάς ύποκειτόουνται. Πολύ καλά... Άς δικαιώσουμε τις ύποψιες τους. Φίλησέ με...
Ο Ίακωβος έσκυψε και φίλησε το έσπερο λαμπρό μέτωπό της κ' έπειτα συνοδεύοντας την ως την πόρτα της είπε φιλόντας της τά χέρια:

— Και τώρα, καλό μου παιδί, μήν άργοπορήσ καθόλου. Τρέξε σπiti σου... Και να είσαι ήσυχη, έντελώς ήσυχη... Μου το υπόσχεσαι;...
— Ναι.
— Σ' ευχαριστώ. Καλή νύχτα...

Η Ίωάννα κατέβηκε άργά τη σκάλα, φόρεσε κάτω το επαυφόρι και το καπέλλο της, μίλησε λίγα λεπτά με την κ. ντέ Λέρν κ' έτοιμάστηκε νά φύγη. Η κ. ντέ Λέρν δεν την άφησε να γυρίση μόνη της σπiti. Την συνοδέυσε ή ίδια ως έκεί.

Στό σπiti δεν κατάλαβε κανένας ότι έλειψε. Πέρασε κατόπιν στην κρεβατοκάμαρά της, έάλπισσε στο κρεβάτι της άποκαμωμένη, τοσκαμμένη, άπαιθυσημένη ελ' τους κόπους, τις λαχτάρες και τά χτυποκάρια της ήμέρας.

Αέν της πήγαινε ύπνος. Η καρδιά της ήταν βαρεία, σάν μολύβι. Η άγωνία της ήταν άβάσταχτη. Δάκρυα βούρκαναν τά μάτια της κ' έβρεχαν άφθονα το προσκέφαλό της. Ψιθύριζε τ' όνομα του άγαπημένου της σφιγγόντας το στήθος της για νά συγκαρητηση το χτυποκάρι της:

— Ίακωβε!... Άγαπημένε μου!... Ω Θεέ μου, άν ό εδθλιος αυτός σέ σκοτώση, δεν θά μπορέσω νά ζήσω πια!... Γιατί νά αφήσω τον καιρό νά περάση έτσι... Γιατί να σέ χάσω, πριν προσφάσω νά χαρω την άγάπη μαζί σου!...

Έτσι θλιμμένη, δακρυομένη, άπελυτοιμένη, την πήρε ό ύπνος. Σπύνησε κατά τις πέντε το πρωί άποτόμος. Άνοιξε τά μάτια της τρομαγμένη και κύτταζε γύρω της. Στο δωμάτιο του συζύγου της, πού ήταν έπάνω του, το δικό της, άκουσε βηματισμούς και κωβήνες. Κάλεσε άμέσως την καμαριέρα της και την ρώτησε τι συμβαίνει.

— Ο κύριος έτοιμάζεται νά φύγη, της άπάντησε ή καμαριέρα.

Η Ίωάννα κατάλαβε.
Ο Μωρεσκάν τοιμαζόταν για τη μονομαχία.
Σέ λίγο ο θόρυβος έπαψε. Άκουσε κάτω τον κρότο λίγος άμαξιού κι' ύστερα τον σούζγιο της νά κατεβαίνη τη σκάλα. Σέ λίγο έλε πάλιν ήσυχαζαν. Ο Μωρεσκάν είχε φύγει...

Η Ίωάννα κατέβηκε άργά τη σκάλα...

(Ακολουθεί)